

ANYÁK NAPJÁN SZERETETTEL KÖSZÖNTJÜK AZ ÉDESANYÁKAT, NAGYMAMÁKAT!

A szél arra fúj, amerre akar

„A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.” Jn 3,8

Különös évet élünk, mintha Isten emlékeztetné a világot hatalmára a természet gigászi erőit uralva. Megdöbbszünk, hogy egy távoli vulkán magasba lövellt hamuját a sebes szelek úgy mozgatják, hogy megbénul a lázas Európa légiközlekedése. Emberek százezrei kényszerülnek tehetetlenül várni, mert a szelek fújnak, és nem állnak meg. Általában nem sokszor veszünk tudomást róluk, legfeljebb teli tüdővel szívjuk magunkba az éltető, megfrissült levegőt, amit zúfolt, füstös városaikba hoznak.

Most azonban veszedelmet zúdíttak egy egész kontinensre. Hasonlóan van az életünkkel is. Annyiféle szellemi hatás ér bennünket, és nem mindegy, melyiknek tárunk ablakot, hogy ne rombolást, vagy halált hozzon ránk és mieinkre. Az se mindegy, melyiket fogjuk életünk hajójának vitorlájába, mert csupán egy van köztük, amely az Isten országának boldog partjai felé repít a többi a pusztulás szirtjei, tajtékzó habjai felé sodor.

Jó, hogy vannak olyan szakemberek, eszközök, amelyek figyelmeztetnek, ha veszélyes a repülés, de ki mondja meg ugyanezt az élet szeleiről, ki óvna minket és segítene döntéseinkben? Ahogyan nincs hatalmunk a végtelen légtömegek felett, úgy nem rendelkezhetünk az élet szelei fölött sem. Mindkettőnek azonban egy

az Ura. A szél úgy fúj, ahogy Ő akarja vagy megengedi annak. Sokkal többször küldi éltető szeleit hozzánk, mint ahányszor mi azt tudomásul vesszük, s ami a legfontosabb, elküldte újjáteremtő Szentlelkét Jézus Krisztus által ebbe a sötét erőktől viharos világra Isten!

Pál apostol kérdezte meg Efézusban Keresztelő János tanítványait: „Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívókké lettetek?” Ezen a pünkösdőn hozzánk szól a kérdés: téged Isten életadó Szentlelke uralhat, vezethet-e mindenkor?

A szeleknek hatalma van fújni ott, és úgy, ahogyan akarnak, mi pedig nem lehetünk urai ezeknek. Egyet viszont tudnunk kell: Isten újáteremtő, megszentelő Léleke a kegyelem idejében mindig érinti életünket. Az élet fuvallata még egyre fúj. Tárjunk hát ablakot és ajtót egyedül Neki! Nikodémus nem érthette Jézus szavait, mert még nem részesült a Lélek újjáteremtő munkájában. Amit ismerünk, azt hirdethetjük: aki Krisztusban van, új teremtsé lett, aki Őt befogadta, vele Isten Szentlelkét bocsátotta be, aki megítéli a bűnt, megtisztítja és megszenteli az embert, hitet ad neki, Isten gyermekévé teszi és megerősíti hatalmával az Ő akaratának megtételére.

Ne bízzuk mindenféle szelekre drága életünket, Isten Szentlelke vezessen bennünket hitben való engedelmisségben, zúgó szélviharként kitakarítva mindazt, ami áporodott és halott bennünk, megelevenítve minket a Krisztusban nyert új életben!

Úvári Ferenc lelkipásztor

Emlékezés

Nagyon rég volt, mikor anyám
az ágyam fölé hajolt
és mosolyát szórva rám,
szép altatódalt dalolt.

E kis dal is, mint minden szó,
imádság volt az ajkán,
mellyel érettem zörgetett
az Istennek ajtaján.

S ma, hogy eszembe jut újra
a sok elnémult csata,
letérdelek és folytatom,
ahol ő abbahagyta.

De a könny és öröm között,
csak suttogom az imát:
ezerszer köszönöm, Uram
őt, a legdrágább anyát.

Tamaska Gyula

Útmutatás Jézus és anyja kapcsolatáról anyák napján

Jn 19,25-27, I Kor 13,1-8

Válságban vannak a családok, gyermekeikkel nehezen, vagy egyáltalán nem értenek szót. Kevés olyan egészséges szellemű család van, ahol jónak mondható kapcsolat van a szülők és a tinédzserkorú gyermekek között. Mintha egészen más nyelven beszélnének, más világban élnének. A Bibliában találjuk a megoldást. A fent megjelölt igében Krisztus testi kínok között is talált megoldást. Jánosnak fiúi szeretetébe ajánlotta édesanyját. Szülőknek és gyermekeknek egyaránt önvizsgálatra készítő üzenetté válhat az igei útmutatás. Az anyák napját igyekszik mindenki örömtelivé tenni. Mégis néha szomorúsággal is számolni kell. A gyermekekkel kapcsolatosan sok aggodalom tölti el a szülőket. Az ige alapján e néhány versben a legszomorúbb anyát látom.

Tudjuk, hogy az Úr Jézus és édesanyja között voltak nézeteltérések. Akik leírták Jézus és édesanyja kapcsolatát, nem hallgat-

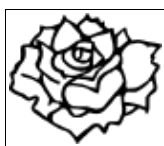
ták el a feszültségeket! Isten útjának a megismerésében és járásában nem értettek mindenben egyet. Ma is ugyanezt mondják a szülők. Ha feszültség áll fent, ez azért van, mert szülők és gyermekek nem egyformán látják az életet. Mit lehet tenni? Egy hívő édesanyjának a legfájdalmasabb, ha gyermeke nem fogadja meg az intó tanácsot! Ezzel évtizedeken keresztül számolni kell! Sok anya tévedésbe esik ezzel kapcsolatosan, és a szeretetéből is mintha kivetné a gyermekét. Nem szabad feláldozni a szeretet-kapcsolatot még akkor sem, ha nem értenék egyet gyermekeink hitének gyakorlatával. Nem szabad feláldozni soha a kapcsolatunkat! Ne öljük ki rosszul felfogott hívő buzgóságunkkal, mert ez a drága szeretet-fonal kapcsolatot teremt. Reményt tartósít.

Akkor még mindig van remény! Sokan rosszul értelmezik, amikor a szeretet-kapcsolatot feláldozzák ezért. Ha hitetlen gyermeked nem bírta ki a szekírozást, fordított a helyzet. Akkor fogadd meg, hogy annak ellenére másképpen fogsz viszonyulni, mert ha ez nincs, akkor felégetted a hidat, amelyen visszaút van a gyermekedhez. Az ige azt mondja: "Meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jót, az bevégzi a Krisztus Jézus napjáig." Minden áldozatot hozunk meg érte! De ne áldozzuk fel a gyermekeink iránti szeretetet! Mert egyszer összetalálkozik az anya a fiával. Ha a szeretet-kapcsolatot megőriztéték, akkor van remény! A golgotai kereszten levő Jézus Krisztus előtt ott van anya és fia. Általában az édesanya hagyja itt a fiát. De most, az élet keserű sorsfordulóján egyetlen dolog tarthat együtt: a szeretet. Mások is ott vannak a kereszt alatt, de a leggyötrőbb percekben Jézus az édesanyjával kezd beszélgetni. Ha a szeretet-kapcsolat megmaradt, akkor van megoldás.

Hordozzátok buzgó imádságban édesanyátokat, édesanyák gyermekeiteket! Őriztéték meg őket Isten kegyelmében! Ha gyermekedért könnyeket ejtesz, ne veszítsd el a türelmedet és a szeretetedet az iránt, aki nem hitben él! Szomorú gondolatok ezek, de a kegyelem drága hangja árad belőle! Mi a titka annak, hogy a szeretet-kapcsolat ne vesszen el? A te részedről azok a szálak, amelyen keresztül gyermeked visszatalálhat.

Most még nem tudod meggyőzni! Bízz benne, hogy egykor az Úr megnyitja szemét, és akkor legyen készen a karod gyermeked ölelésére! El ne rontsd, és nehogy érvénytelenné tedd a lehetőséget! Isten a szeretet, annyi juthat neked ebből a szeretetből amilyen kapcsolatban állsz gyermekeddel. Ne hidd el, hogy akkor vagy jó hívő, ha érezteted a hitetlen gyermekeddel, hogy ő nem az, te pedig az vagy. Engedj az Úr szeretetével, Ő meg fog jutalmazni!

Mészáros Lajos

KÖSZÖNTLEK, ANYÁM!

*Nézlek, ahogy fáradtan
mozdul törékeny tested...
Gyengülő erőd titkolva,
válladon pihen kereszted.*

*Nézlek, ahogy sápadtan
a múlt terhét vonszolod,
reményed könnyekbe rejted,
s csak szótlantul hordozod.*

*Nézlek, ahogy szeretve
vársz, vagy éppen jössz felém:
ősi ösztön hajtja lépted
-áldott úton Fény kísér.*

*Nézlek, ahogy keresve
felém nyújtod karjaid...
Ölelésre fojtott könnyek
sírják sorsunk harcait.*

*Nézlek, ahogy magad
áldozva vigyázol rám...
Óvjon meg Téged az Isten
és tudd: szeretlek, Anyám.*

Arany-Tóth Katalin

Egy szál virág

Tombol a természet. Pattannak a rügyek, a parkok virágai friss színben ragyognak, harsog a sárga, zendül a vörös, szelíden mosolyog a kék szírom. Madarak dala ébreszti még az aszfaltdzsungel emberét is. A fészkek készen várják a jövővényeket, élettől csattan ki a lég.

A nehéz, sötét kabátokat könnyed, színes blézerek váltják, mosolyra derül a száj, csillog a szem. A lány szebb, a fiú elevenebb. Mégiscsak jó élni! Hol van már a tél sötét depressziója, újra miénk a remény, eláraszt mindent e fény, a szívek zezzugát is átragyogja. Ott a mélyben megmoccan egy pici csíra, a szeretet csírája. Van miért élni! Van kiért élni! Félre veled magány!

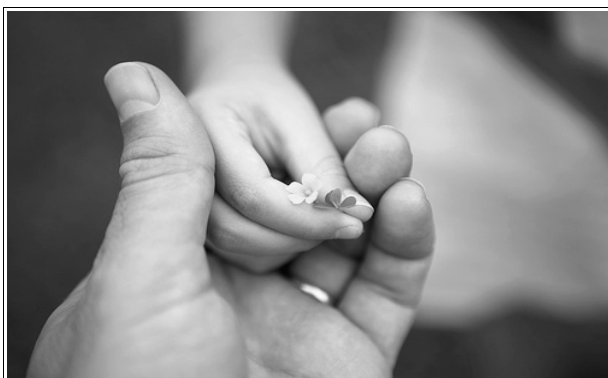
Minden élőlény keresi a párját, ahogyan a népdal sorai dúdolják „tavaszi szél vizet áraszt, minden madár társat választ, virágom, virágom.”

Miért? Minek? Hát nem szebb az élet egyedül, nem kell bajlódni senkivel! S az agy mosódik. A család, a fészekrakás, mint olyan, egyre kevésbe vonzó, a fészkek egyre rozogább. Szétzilálódnak a szálak. Rakna-e fészket a madár, ha egyedül is élhetne? Kíérthatja-e magából azt a mély késztetést, hogy tojásain üljön, fiókáit etesse. Persze, van madár, aki ezt ki is használja. A furcsa természetű kakukk mama átpaszszolja csemetéjét gondoskodó madár mamáknak, s azok nem törődnek a fajjal, csak az éhes szájukat tömögetik húségesen, fáradhatatlanul.

Az ember ideálokat épít fel mióta világ a világ. Voltak korszakok, amikor a gondoskodó, szeretetteljes asszonykép volt ideál, máskor a díva típus, a könnyed nő, aztán a tanult nő, a dolgozó nő, a sportos. Ez a sokféle női kép időnként keveredik, s

egyszerre akarunk szépek, okosak, csábítóan karcsúk, sportosak, de gondoskodó jó anyák is lenni. Ennek vagy nagy ára van, vagy csak egyke világban valósítható meg.

Különbén is uniszex világot élünk, valljuk büszkén a 21. század vívmányát. Eldönthetem férfi vagy nő akarok lenni. De biológiai lényünkkel azonosulva is életünk egyforma a felelősségben, az elvárásban, már nem létezik női munka, férfi munka, feladat van, amit el kell végezni. Akkor hogy lesz ez az anyasággal, apasággal? Kinek mi a dolga a családban, ebben az egységben?

Nem kell visszaforgatnunk az idő szekerét. Nincs ok aggodalomra, amíg szívünk a krisztusi szeretettel átítatott. Abban vállalja egymást a férfi és nő, abban vállalják együtt a gyermeket, abban látják meg a szükségét egymás segítségében. S abban mutatnak példát kaotikus világunkban embertársaiknak.

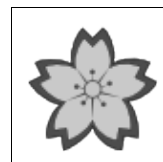
A krisztusi szeretet ajándékozó szeretet. Figyelmet, időt, kedveskedést, energiát, jóságot, védelmet kínál, gyermeknek, felnőttnek, férfinak, nőnek, anyának, apának, nagyszülőknak. Mi fejezheti ki jobban az érzéseket, mint a természet gyönyörű alkotása, egy szál virág. Miért éppen a virág? Mert szelíd és alázatos. Még a legbüszkébb virág is. A madár szabadságra vágyik, az állatok minden faja gondoskodást igényel, s partnert. De a virág „csak” mosolyog, nem kér semmit, nem vár el semmit, csak ad.

Adja a színét, szépségét, illatát. Gyakran szabadon, minden gondozástól mentesen létezik a mezőn, virágzik, elhervad s átadja a helyét egy másiknak észrevétlenül.

Miért ünnepelelünk anyák napját? Mert valaki ezt teszi ebben a világban. Virágzik, befogad egy gyermeket, majd tovább adja életét neki, szeretettel gondozva, gyönyörködve abban a friss kinyíló virágban, ami egy gyermek. S egyszerűen átadja a helyét neki örömmel, feladatokkal, féltéssel, szeretettel, mindazzal együtt, ami tőle telhetően a legjobb volt. Lehet, hogy sokszor nem tökéletes, de benne van a szeretet, a jóakarát. S igazítani minden nap lehet, újat kezdve, reménységgel.

Az anyák napi egy szál virág emlékeztessen bennünket édesanyákat, édesapákat, gyermekeket a szeretet forrására, akiből merítve adjunk egyre többet egymásnak, önzetlenül, örömmel.

Újváriné Szabó Anikó

ANYÁK NAPI KÖSZÖNTŐ

Virágcsokor a kezemben,
szeretet van a szívemben.
Csordultig van az örömöm,
édesanyámat köszöntöm.

Kis szívemből azt kívánom,
hogy sok boldog napot lásson,
teljesüljön imádsága,
az Úr Jézus bőven áldja!

Varga Erzsébet

„Ma már nem lehet úgy...”

III.

Azon ugyan néha elcsodálkozok, hogy amikor a hívők között komoly dolgokról esik szó, akkor nem a Biblia szava dönt, nem is a józan ész, hanem ez a mondat: „Ma már nem lehet úgy!” Amikor imádságról, Isten iránti engedelmségről, lelkünk és életvitelünk rendben tartásáról, lemondásról, áldozatvállalásról, szolgálatról, sőt egyenesen krisztusi *szolgaságról* van szó, még hozzá énünk érvényesítése helyett. (Pál szava a „szolgaság”, még hozzá sokféle összefüggésben, *önmagával kapcsolatban*, 1Kor 9,19: „...magamat mindenki szolgájává tettem”, *a gyülekezet helyzetét tekintve*, 2Kor 3,6: „...új szövetség szolgálai legyünk”, *és Krisztus jellemvonásaként: önmagát megüresítve szolgálai formát vett föl. Ő tudta, hogy más az emberek szolgálata*, 1Kor 7,23: „...ne legyetek emberek rabszolgálai”, *vagy a bűn szolgálata*, Róm 6,20: „mikor a bűn szolgálai voltatok, micsoda jutalmát vettétek?”, *és hogy a rossz szolgaság alól egyedül Isten szolgálata ment föl*, Róm 6,13, 23: „Tagjaitokat se adjátok oda a bűn szolgálatára... Hanem adjátok oda magatokat az Istennek... Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”) – Ugye milyen régi dolgok ezek?

Hát ez a bizonyos: „ma már nem lehet úgy” – gyakran ismételt mondat - semmi másért, csak azért „nagy hatalom” mert lám mégiscsak perdöntő a hívők körében is. Hiszen „megváltoztak az idők!”

Nemrégiben volt egy álmom. Bár én nem nagyon szoktam álmodozni, sőt ha valamit éppen álmodnék, sem tulajdonítanék annak túl nagy jelentőséget. Hit dolgában maradok inkább a Bibliánál, mert ott nem álmodozásokkal, illúziókkal, hanem a valósággal van dolgom. De azért néha én is álmodtam már fontos dolgokat. Völegény koromban például egyszer azt álmodtam, hogy a menyasszonyomtól kaptam egy pusztit. Az igaz, nem volt olyan nehéz ezt álmodnom, hiszen ha nagy ritkán Pestről eljutottam Pécsre meglátogatni jövődöbelimet, az ő ágyában aludtam boldogan az

ő szobácskájában, de szigorúan elkülönítve tőle, leendő apósom felügyelete alatt. Ilyenkor leendő párom velük egy szobában aludt, igaz csak ez a két szobájuk volt. Hiszen akkor még olyan időket éltünk, hogy nem lehetett hívők körében a jegyeseknek esküvő előtt egy ágyba bújni. Ma tudom, „más időket élünk”. Másnap aztán elmondtam az álmomat menyasszonyomnak. Hát nem valóra vált?! Kaptam tőle egy pusztit. Azóta tudom, hogy az én jelentősebb álmaim mind valóra válnak. Mindezt csak előkészületnek szántam a következőkhöz.

Azt álmodtam ugyanis a napokban, hogy fent járok a mennyországban. Igen meglepődtem, mert olyan gyönyörű volt ott minden, ahogyan a Jelenések könyvében meg van írva. Pontosán olyan szép és tündöklő volt az új Jeruzsálem, egy jottányit sem volt hitványabb sem az arany utca, sem az élet fája. Történt aztán, hogy az Üdvözítő - vagyis a megdicsőült Jézus Krisztus, az Úr -, éppen leküldte kezénél lévő két erős főangyalát a földre, Mihályt és Gábritelt. Ugyan nézzenek már szét a földön a hívők között. Hogy vannak a gyülekezetek és azok „angyalai” a lelkipásztorok és igehirdetők.

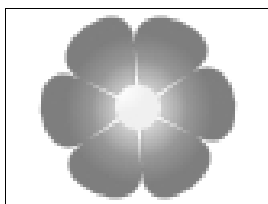
Visszatérve aztán beszámoltak arról, amit tapasztaltak. Odaálltak az Úr Jézus elé, és kissé restelkedve, kissé szemrehányó módon mondták neki, hogy megnézte-e mostanában az Úr Jézus a naptárát? Nem kellene-e lapozni már egyet-kettőt? Mert hát... ma már nem olyan időket élünk... Kite érdekel az, hogy régen hogy volt?... Megváltoztak az idők!... A gyülekezetekben mindenkin eluralkodott valamiféle különös légység, kedves mosolygás, engedelkenység, evangéliumoskodás... Odavan a gyülekezetekben a régi idők fegyelme, egyértelműsége, tisztasága, határozottsága, bűn elleni üdvös ellenállása. Tudják ugyanis a hívők, hogy előbb-utóbb Isten úgyis mindent megbocsát... Ő ne bocsátana meg? Meg se meri tenni!... Lehetne-e azok után még korszerű az Isten, meg főleg népszerű?... Nem kellene talán az Úr Jézusnak is lapozni már egyet a naptárában?... Ott állt a Töviskoronás, a Jópásztor, az Út, az Igazság és az Élet, az uraknak Ura, a királyok Királya, akinek

állítólag adatott minden hatalom mennyen és földön. Szegény Krisztus... Hát ma már így nézünk ki!? És tényleg szegény, mert ő csak majdnem a Krisztus. Van egy kis hiba vele. Van egy csepp előneve, csupán annyi, hogy: *Anti-Krisztus*. Hát nem vesszük észre, vagy nem vesszük komolyan, hogy ő az, aki ezt a „perdöntő” mondatot sugalmazza, szájába adja a hívőknek, hogy „ma már nem lehet úgy!”

Ja, és a Krisztus!? Mármint az igazi. Köszöni, Ő jól van! Azt üzeni, hogy eddig is tartotta magát, és ezután is tartja magát eddig kimondott, sőt írásba adott szavához. Hogy akkor se lehetett, következetesen Isten útjait járni amikor Ő itt járt a földön!?... Csak annak, aki előtt szent volt a mennyei Atya akarata. Annak pedig mégiscsak lehetett. Még akkor is, ha ennek ára volt, azokban a napokban is, éppúgy, mint ma. Csak azoknak lehetett, akik ezt az árat megfizették. Például mint ő maga. És Krisztus egyáltalán nem ijedt meg. Tudniillik Őt ma sem lehet nyomás alá helyezni ugyanúgy, ahogy régen sem. Naptára pedig nincs. Illetve ha mégis van, ahhoz fog igazodni minden és mindenki, méghozzá mennyen és a földön, sőt a föld alatt, a pokolban is.

Aztán meg: Ő csak azoknak a nevét jegyzi fel az általa vezetett Élet könyvébe, akik - idők változásai ide, idők változásai oda - fűtyülnek az ilyen borzasztóan félelmetes és nagy hatalmú „urakra”, parancsoló mondatokra, hogy „ma nem lehet úgy!”, mert „megváltoztak az idők”. Hanem teszik a mennyei Atya akaratát akkor is, ha – akár a világban akár a gyülekezetben – a többiek bármit mondanak vagy tesznek. Akiknek nem a megváltozott idők, hanem az idők felett álló Mindenható mondja meg, hogy mi a jó és mi a rossz. Ő ugyanis nem változik meg, hiszen erre nincs szüksége, mert szent és Örökkévaló!

Hegyi András

PÜNKÖSDI KÉRÉS

Jöjj el, teremtő Szentlélek,
töltsd be téged váró néped,
hogy - mint akiket tüzed hevít,
hirdessük Isten nagy tetteit!
Jézus Krisztus! Halleluja!

Nyisd látóvá vak szemünket,
hallóvá süket fülünket!
Hadd érje el az Ige bennünk,
hogy hitben együtt énekeljünk!
Jézus Krisztus! Halleluja!

Hasíts az ige kardjával!
Gyógyíts az ige balsamával!
Fegyverezz fel fegyverzetével,
és jogarával te vezérelj!
Jézus Krisztus! Halleluja!

Lobogjanak fel szent lángjaid!
Tedd egyé egyházad tagjait,
míg egy Fő egy testvérré válnak
dicsőségére az Atyának!
Jézus Krisztus! Halleluja!

Túrmezei Erzsébet fordítása

Innen - onnan

K Ö S Z Ö M A M A !

Sose felejttem el azt a napot. A szégyen mardos folyton, amikor visszaidézem. Hiába próbáltam azzal könnyíteni a lelkiismeretemen, hogy ártatlan gyermekcsíny volt csupán, visszaidézni

se érdekes, hiszen minden kamasz életében előfordul, hogy dacosan szembefordul a szüleivel. Elmondom most a történetet hetvenöt esztendő távlatából, hiszen ma is úgy él bennem, mintha tegnap történt volna.

Éppen ilyen maihoz hasonló tavasz volt, kiskertünkben nyíltak az orgonák, mintha lila lánggal égtek volna a bokrok. Reggel korán piacra indult a mama. Szeretett piacra járni, elnézelődött ott, olykor maga is vitt ki zöldségfélét árulni. Aznap naposcsibéket rakott egy nagy szakajtóba. Sok kotlósunk volt abban az esztendőben. Tíz fészekalja naposcsibe nyüzsgött az istálló egyik elkerített sarkában. Az otthonmaradottakat a mama rám bízta és lelkemre kötötte a teendőket: többször is meg kell etetnem őket, friss vizet önteni az edényükbe. És gyakran ellenőrizni őket, nehogy a macska besurranjon az istállóba, vagy a fölöttük örökös tyúkanyó ledöntse szárnyával a léceket, amelyekkel el voltak kerítve.

Amint a mama elsietett a kendővel gondosan letakart szakajtóval, én persze nyomban megfélemedtem a kicsibékről. Rohantam a kertbe a csúzlival, hogy leparittyázzak egy ártatlan madarat. Később meg az utcán csavarogtam a delet várva. Csak az éhség vetett haza. Amint besurrantam a kiskapun, nyomban láttam: történt valami. A mama szemei ki voltak sírva. Szelíden rám tekintett, és szemrehányó volt a hangja: "Jóra bízta én ezeket az ártatlan csibéket! Tízet agyontapostak közülük a tehének!" Megszeppentem. Tíz elpusztult kicsibe! Apám közeledett mogorván: "Hát így vigyáztál rájuk? Semmit se lehet már rád bízni? Gyere csak, te szófogatlan kölkök!" - ragadott karon, és bevonszolt az istállóba. "Látod, mit tettél?" A mama megszeppenve állt mögöttünk. És én mindent letagadtam. A mamára mutogattam. Ő az oka. Igen, elfelejtette visszarakni a kerítőlécet. Úgy hagyta szabadon a csibéket, azok meg kirajzottak és a toporgó tehének alá kerültek. Hazudtam, s dacosan összeszorított fogakkal vártam a falnak támaszkodva a vihar elvonulását. Gondoltam, a mama majd megszíj, de aztán úgymint megbocsát. De a mama akkor nem pirongatott meg, csak nézett

rám szomorú őz szemével. "Igen, a mama az oka - bátorodtam fel. - Ő felejtette el visszarakni a léceket. Mert mindig csak siet. Semmire nincs ideje, Ő az oka, a mama!" Apám ekkor mérgesen a mamára nézett, a mama meg lehajtotta a fejét és hallgatott. Tudom már, akkor is engem védett. Mindent magára vállalt. Csak a fiának ne legyen baja. Csak a gyereket védte. Aztán csak sírt, láttam, hogy peregnek a könnyei, és elfutottam. Csak az éjszakától való félelem vetett haza. Némán ültünk a vacsoránál, a mama a legjobb falatokat rakta elé, de nem szólt. Egész éjjel nem aludtam. Vártam, másnap majd szól hozzám a mama. És akkor én majd karolom a nyakát és bocsánatot kérek tőle. De soha többé erről nem beszéltünk a családban. Én elkerültem otthonról, de ezt a napot nem felejtettem el soha.

És tegnap, amikor egy csokor orgonával a kezemben meglátogattam a mama sírját, és a hideg márványlapra hajtottam a fejem, újra eszembe jutott ez a történet. Sokáig álltam a temetőben az emléket idézve, aztán megnyugodtam. Mert megbocsátott. Szólt is hozzám, mint régen, tisztán hallottam amikor azt mondta szelíden:

Kisfiam!...

Köszönöm, mama!...

Illés Sándor

Gondolatok

- Erőt kértem az Úrtól, és Ő nehézséget adott, melyben megedződtem.
- Bölcsességért imádkoztam, és Ő problémákat adott, melyeket megtanultam megoldani.
- Előmenetelt óhajtottam: gondolkodó agyat és testi erőt kaptam, hogy dolgozzam.
- Boldogságot kértem, és Isten veszélyeket adott, melyeket legyőztem.
- Szeretetre vágytam, és kaptam az Úrtól bajba jutott gyerekeket, hogy segítsek rajtuk.
- Kegyes jóindulata helyett alkalmakat kaptam a jókra. Semmit sem kaptam, amit kértem, és mégis mindent

megkaptam, amire szükségem volt. Én úgy érzem, hogy ez tényleg így van.

Hegy Melinda

- Egy gyermek számára életszükséglet a gondoskodó szeretet. De a szigorú fegyelmezés is. Különben olyanná válik, mint a szépen beültetett kert, amelyet nem kapálnak, nem gyomlálnak.

Dr. Imre Ernő

- A fiatal korban felvett szokások egész életünkben elkísérnek-, de jaj, ha rossz szokásaink állandósulnak!

Don Bosco

- A lelkiismeretes szülő nem magánál többre, hanem magánál jobbra szeretné nevelni gyermekét.
- Azok cselekszenek jól, akik megőrzik gyerekeikben azt a képességet, hogy a kis dolgoknak is örülni tudjanak.

Jeremias Gotthelf

- Minden gyermek arról szóló üzenet, hogy Isten nem mondott még le az emberiségről. *Rabindranath Tagore*
- A gyermek olyan, mint egy könyv: olvasni lehet benne, de írunk is kell bele!

Peter Rosegger

Gyülekezetünk betegei

Bozsogi Jánosné	Nagy Sándorné
Erdei Béláné	Pap Lászlóné
Gálffy Imre	Páka Elek
Gerő Sándorné	Rumbold Gyula
Groska Erzsébet	Sebők Györgyné
Hetzke József	Sós Gábor és neje
Husztai Dezső	Szabó László
Kántor Andrásné	Szalay Mihályné
Kántor Imréné	Szebeni Gyula és neje
Kárpáti Tivadarné	Tóth Imréné
Kissné Boros Lídia	Vida Sándor és neje
Liptai Sándorné	Vodiczky Mária
Mészáros Sándor	

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus, az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó

imákat. Betegeink címe, telefonszáma Újvári Ferenc lelkipásztornál és Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható.

"Nem a csüggedésnek, hanem az erőnek Lelkét adta nekünk az Isten!"
(2Tim 1,7).

Hirdetések

Munkakeresés

Hívó lány takarítást vállal.
Elérhetősége: 06-20/886-2026.

Nyugdíjas Klub

Következő alkalom május 13-án lesz megtartva, kirándulunk Kiskőrösre.
Indulás: Kőbánya- Kispest állomásról 8:40-kor, érkezés Kiskőrösre 9:59-kor.
**Indulás vissza Kiskőrösről 16:00-kor, érkezés Budapest-Keleti-pu-
ra 18:04-kor.**

Lapzártánk minden hónap 15-e.

A SZERKESZTŐK

József Utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest, VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu
www.jubi.hu

„Folyóirat” rovatában is olvasható újságunk!

Folyamatosan kerülnek fel az ige hirdetések is.

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap 9⁰⁰ imaóra,
10⁰⁰ és 17⁰⁰ Istentisztelet.

Szerda 18⁰⁰ Istentisztelet.

Péntek 18⁰⁰ ifjúsági óra.